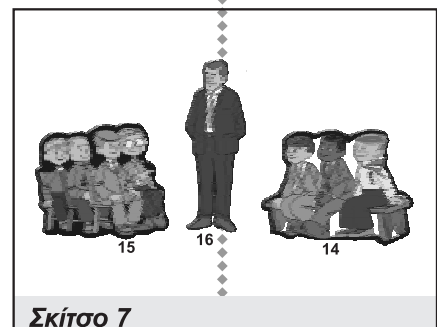

Ιεραπόστολοι

(Τοποθετείστε τα παρακάτω εποπτικά την κατάλληλη στιγμή)

- 14 Ο Τσάρλυ με φίλους
- 15 Αγόρια
- 16 Ο κύριος Λόγκαν
- 6 Ο Τσάρλυ
- 8 Ο Κοκκινομάλλης
- 21 Ο Πρέστον
- 22 Ο Τσάρλυ στο κρεβάτι
- 33 Ο Τσάρλυ με την καρφίτσα
- 7 Η μαμά του Τσάρλυ
- 23 Το λεωφορείο
- 24 Το παλιό σπίτι
- 9 Ο Τσάρλυ
- 12 Ο κ. Ουίλκινσον
- 25 Πάγκοι εργασίας
- 26 Πάγκοι εργασίας
- 27 Δέντρο
- 28 Ο Τσάρλυ
- 39 Ο Τζο
- 30 Ο Τσάρλυ
- 31 Ο Τιμόθεος
- 32 Η Βίβλος
- 19 Εδάφιο, Προς Γαλάτας 6:9
- 33 Ο Τσάρλυ

Ο Τσάρλυ και οι φίλοι του ονειρεύονταν να πάνε στην κατασκήνωση, όμως δεν είχαν αρκετά χρήματα για να τα καταφέρουν. Ο Τσάρλυ κι ο Πρέστον είχαν βρει δουλειά, όμως ο κύριος Ουίλκινσον δεν είχε εμπιστευτεί το Κοκκινομάλλη. Τώρα άκουγαν έναν ιεραπόστολο που έλεγε ότι χρειαζόταν βοήθεια στο Θερινό Σχολείο του Σλόκαμ Άλνι. «Να δουλειά για σένα», ψιθύρισε ο Τσάρλυ στο Κοκκινομάλλη. (Τοποθέτησε Τσάρλυ με φίλους 14, αγόρια 15, κύριος Λόγκαν 16).

«Θαυμάσια», ψιθύρισε ενθουσιασμένος κι ο Κοκκινομάλλης. «Αυτό το μέρος δεν είναι ούτε ένα χιλιόμετρο από το σπίτι μου. Θα μπορούσα να πηγαίνω και με τα πόδια.»

Ο Τσάρλυ ένιωσε ότι κάποιος τον σκούνησε στον ώμο. «Σσς», ψιθύρισε ο κύριος Μπράουν προειδοποιητικά. Ο Τσάρλυ ίσιωσε την πλάτη του. Δεν άντεχε να περιμένει να τελειώσει η εκκλησία! Ο Κοκκινομάλλης θα γινόταν ιεραπόστολος!

Μόλις έγινε η τελευταία προσευχή, ο Τσάρλυ, ο Πρέστον κι ο Κοκκινομάλλης αγωνίστηκαν ποιος θα φτάσει πρώτος μπροστά για να χαιρετίσει τον κύριο Λόγκαν (αφαίρεσε όλες τις φιγούρες). Ο Κοκκινομάλλης έσφιξε το χέρι του με θέρμη (Τοποθέτησε κύριο Λόγκαν 16, Τσάρλυ 6, Κοκκινομάλλη 8, Πρέστον 21). «Χαίρομαι τόσο πολύ που σας γνωρίζω, κύριε Λόγκαν», είπε εξακολουθώντας να σφίγγει το χέρι του. Ξαφνικά, κατάλαβε τι έκανε και το τράβηξε. Τα μάγουλά του κοκκίνισαν όσο και τα μαλλιά του. «Εε.ε, κύριε Λόγκαν, αναρωτιόμουν αν θα με θέλατε, δηλαδή, αν θα μπορούσα, εννοώ. θέλω να σας βοηθήσω αυτήν την εβδομάδα! Μένω στο Σλόκαμ Άλει και δε θα έχω να περπατώ και πολύ».

Ο κύριος Λόγκαν του απάντησε με ένα πλατύ, φιλικό χαμόγελο. «Ένα αγόρι σαν κι εσένα θα μου ήταν αρκετά χρήσιμο», είπε. «Είσαι σίγουρος ότι μπορείς να είσαι ένας καλός ιεραπόστολος;»

«Ω, βέβαια», τον διαβεβαίωσε ο Κοκκινομάλλης. «Εμπιστεύτηκα τον Ιησού σαν Σωτήρα μου και θέλω να βοηθήσω κι άλλα αγόρια και κορίτσια να μάθουν γι' Αυτόν». (Αφαίρεσε τον κύριο Λόγκαν 16).

Ο Τσάρλυ, ο Πρέστον και ο Κοκκινομάλλης στο δρόμο που επέστρεφαν χοροπηδούσαν σχεδόν από χαρά. Τώρα κι οι τρεις τους είχαν κάτι χρήσιμο να κάνουν. Το μόνο πρόβλημα ήταν ότι η κατασκίνωση άρχιζε σε δυο εβδομάδες και δε θα προλάβαιναν να βγάλουν αρκετά χρήματα. Ο Πρέστον θα έβγαζε μόνο όσα χρειαζόταν ο ίδιος? τα άλλα δύο αγόρια χρειάζονταν 50 δολάρια, από τα οποία ο Τσάρλυ θα μπορούσε να βγάλει μόνο τα 20 δουλεύοντας τις δύο επόμενες εβδομάδες. Συμφώνησαν να προσεύχονται γι' αυτό το πρόβλημα και να βρεθούν ξανά στην συμπροσευχή που θα είχαν την Τετάρτη το βράδυ.

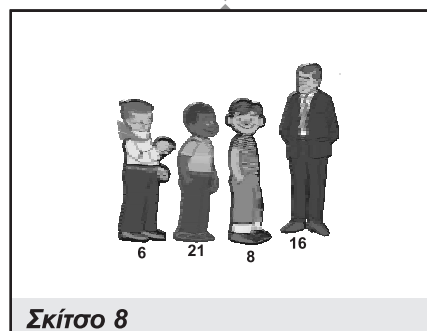
«Ωχ, όχι», κόμπιασε ο Πρέστον. «Κόντεψα να το ξεχάσω. Θα πάω με το μπαμπά μου ταξίδι στην Καλιφόρνια. Θα βοηθήσει κάποιους να μετακομίσουν τα έπιπλά τους εκεί και θα με πάρει μαζί του στο φορτηγό».

Τα μάτια του Κοκκινομάλλη άνοιξαν διάπλατα. «Πω-πω! Βρήκες καταπληκτική δουλειά!»

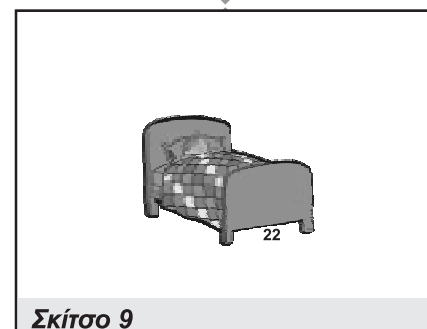
Ο Πρέστον συμφώνησε. «Ναι, αλλά δε θα ήθελα με τίποτα τη δουλειά του Τσάρλυ. Λένε πως εκείνο το σπίτι είναι στοιχειωμένο. Ο γέρο-Βίλις περπατάει τις νύχτες στους διαδρόμους. Μερικοί άνθρωποι λένε ότι τον έχουν δει».

Ο Τσάρλυ σήκωσε τους ώμους του. «Α, δεν πιστεύω στα φαντάσματα. Πρέστον, να περάσεις καλά στο ταξίδι σου. Κοκκινομάλλη, θα σε δω την Τετάρτη το βράδυ» (αφαίρεσε όλες τις φιγούρες).

Την Κυριακή το βράδυ ο Τσάρλυ δυσκολεύτηκε να κοιμηθεί, καθώς ήταν ενθουσιασμένος για την καινούρια του δουλειά (τοποθέτησε τον Τσάρλυ στο κρεβάτι, 22). «Θεέ μου», προσευχήθηκε, «θέλω να μιλήσω για Σένα στους ανθρώπους με τους οποίους θα δουλεύω. Βοήθησέ με να γίνω ένας καλός ιεραπόστολος και να έχω υπομονή με τους ανθρώπους. Στο όνομα του Ιησού, Αμήν». (Αφαίρεσε τη φιγούρα).

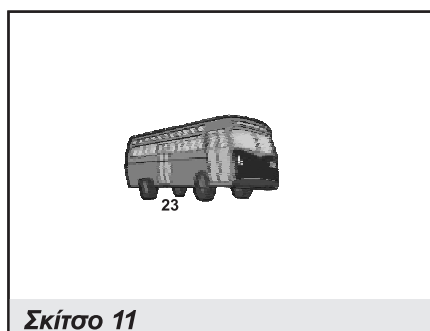
Σκίτσο 8

Σκίτσο 9

Τη Δευτέρα ο Τσάρλυ σηκώθηκε από τις έξι το πρωί και ετοιμάστηκε πολύ πριν περάσει το λεωφορείο μπροστά από το σπίτι του (τοποθέτησε Τσάρλυ 33). Η μαμά του τού είχε ετοιμάσει ένα σάντουιτς (πρόσθεσε μαμά 7). Του χαμογέλασε: «Λοιπόν, τώρα θα έχω να στέλνω δυο άντρες στη δουλειά. Βλέπω ότι φοράς την καρφίτσα του Κυριακού Σχολείου, Τσάρλυ. Είναι ένας καλός τρόπος για να δείχνεις στους άλλους ότι είσαι χριστιανός» (αφαίρεσε όλες τις φιγούρες).

Το λεωφορείο προχωρούσε χοροπηδώντας προς την άλλη άκρη της πόλης κι ο Τσάρλυ άκουγε τους ανθρώπους που κουβέντιαζαν (Τοποθέτησε Λεωφορείο 23). Αναρωτήθηκε αν κάποιος απ' αυτούς γνώριζε για τον Ιησού. Ο κύριος που καθόταν πίσω του διάβαζε φωναχτά σε κάποιον άλλο αποσπάσματα

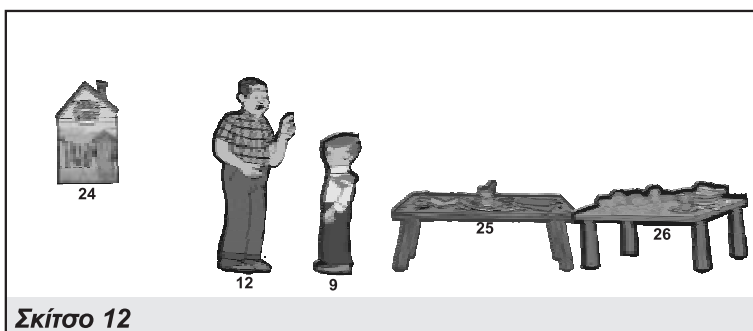

Σκίτσο 11

από την εφημερίδα. «Εδώ λέει ότι ο γέρο-Ουίλκινσον επισκευάζει την Έπαυλη “Βίλις”. Λένε ότι στην Έπαυλη αυτή κρύβονται παλιά έργα τέχνης, κανείς όμως δεν ξέρει πού. Ο προπάππος Βίλις ήταν συλλέκτης. Πιστεύω πως ο Ουίλκινσον θα πλήρωνε πολλά για να μπορέσει να βρει το θησαυρό. Έτσι θα έχει ένα θησαυρό που αξίζει πολλά χρήματα».

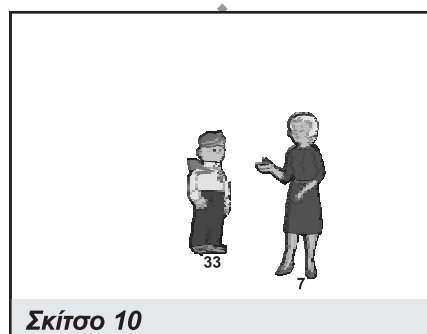
Ο Τσάρλυ αναρωτήθηκε τι σήμαιναν όλες αυτές οι παλιές φήμες. Είχε ξανακούσει παράξενες ιστορίες για την Έπαυλη “Βίλις”. Θα πρέπει να είναι ένα πολύ ενδιαφέρον σπίτι. (Αφαίρεσε το λεωφορείο, τοποθέτησε το παλιό σπίτι 24).

Σε λίγο ο Τσάρλυ βρέθηκε μπροστά στην Έπαυλη “Βίλις” και μπορούσε να δει από μόνος του γιατί είχαν κυκλοφορήσει τόσες πολλές ιστορίες γύρω από αυτήν. Μια τεράστια πινακίδα «Απαγορεύεται η είσοδος» έδιωχνε μακριά τους ανεπιθύμητους επισκέπτες. Οι τοίχοι του σπιτιού ήταν πνιγμένοι μέσα στις περικοκλάδες και ολόγυρά του υπήρχαν πολλά μυστηριώδη, μισοκρυμμένα μέρη. Ο Τσάρλυ ανατρίχιασε. Χαιρόταν που βρισκόταν εκεί με το φως της ημέρας. (Πρόσθεσε τον Τσάρλυ 9).

Σκίτσο 12

Μπορούσε ήδη να ακούσει ένα σφυρί που δούλευε κάπου στο κτίριο. Ο κύριος Ουίλκινσον (πρόσθεσε τον κύριο Ουίλκινσον 12) εμφανίστηκε συζητώντας με ένα άντρα που φορούσε φόρμα εργασίας. «Ε, εσύ», φώναξε στον Τσάρλυ, «πήγαινε αυτά τα σχέδια στον Τζούνις, στον τρίτο όροφο». Από εκείνη τη στιγμή κι έπειτα ο Τσάρλυ δεν σταμάτησε ούτε λεπτό (πρόσθεσε πάγκοι εργασίας, 25 και 26). Άλλοτε έφαχνε για το σωστό σανίδι, άλλοτε ανακάτευε τη μπογιά, ή έτρεχε για κάποιο άλλο θέλημα. (Αφαίρεσε τον κύριο Ουίλκινσον 12). Σταμάτησε μονάχα την ώρα του διαλείμματος για φαγητό (αφαίρεσε όλες τις φιγούρες). Όλοι οι εργάτες κάθισαν κάτω από τα σκιερά δέντρα του κήπου για να φάνε τα σάντουιτς τους. (Τοποθέτησε δέντρο 27, πάγκο 38,

Σκίτσο 10

και τον Τσάρλυ, 28). Την ώρα που καθόντουσαν κάποιος πρόσεξε την καρφίτσα του. «Ε, μικρέ», φώναξε ο Τζο, ένας γεροδεμένος ξυλουργός, «τί είναι αυτή η παράξενη καρφίτσα που φοράς;» (Πρόσθεσε τον Τζο, 39). «Νόμιζα ότι οι καρφίτσες ήταν μονάχα για τις κυρίες».

«Είναι η καρφίτσα του Κυριακού μου Σχολείου», απάντησε ο Τσάρλυ.

Ο Τζο τον κοίταξε παραξενεμένος. «Καρφίτσα του Κυριακού Σχολείου;», του είπε κοφτά. «Τι είσαι; Κοριτσάκι;»

Αρκετοί από τους εργάτες ξέσπασαν σε γέλια. «Πες μας τις Δέκα Εντολές, μικρέ. Θα προσπαθήσεις να μας κάνεις όλους να πιστέψουμε;»

Ο Τσάρλυ δάγκωσε τα χείλια του. Δεν ήταν ακριβώς αυτό που είχε φανταστεί όταν ήθελε να γίνει ιεραπόστολος.

«Άφησε τον, Τζο», είπε ένας άλλος μεγαλόσωμος άντρας. «Είναι μονάχα παιδί. Άφησέ τον να μεγαλώσει λίγο ακόμα και θα δεις ότι θα αλλάξει».

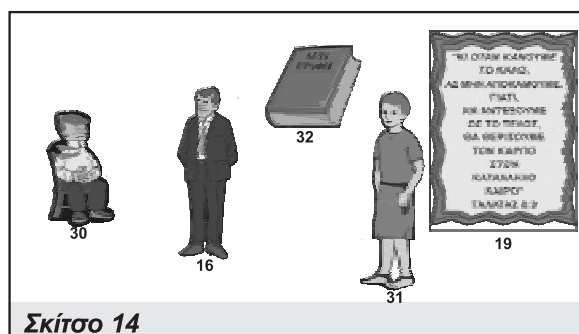
«Χα! Χα!», γέλασε ο Τζο. «Όπως ξεχνάμε τις καλές νεράιδες και τα πασχαλινά λαγουδάκια, θα τα ξεχάσει κι αυτά. Χα, χα, χα!»

Όλη αυτήν την ώρα ο Τσάρλυ προσευχόταν από μέσα του. «Όχι», είπε ήρεμα. «Έχω ζητήσει από τον Ιησού να έρθει στην καρδιά μου και.»

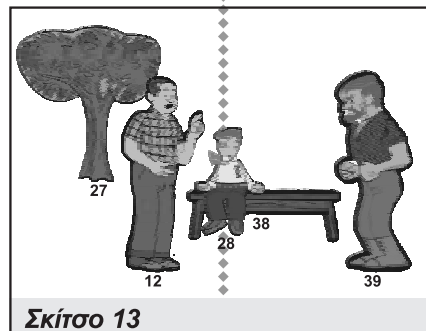
Οι υπόλοιποι εργάτες είχαν σωπάσει και κοίταζαν κάπου πίσω του. Ο Τσάρλυ γύρισε και είδε τον κύριο Ουίλκινσον να τον καρφώνει με τα μάτια του (πρόσθεσε κύριο Ουίλκινσον 12). «Μικρέ, το διάλειμμα τελειώσε. Αν θέλεις να κηρύξεις στους εργάτες μου, κάν' το σε ώρες που δε δουλεύουμε. Εδώ δε χρειαζόμαστε κηρύγματα». (Αφαίρεσε όλες τις φιγούρες).

Η ίδια κατάσταση συνέχισε τις δύο επόμενες μέρες. Όταν τελειωνε η δουλειά ο Τσάρλυ ήταν εξαντλημένος? ακόμα χειρότερα, αισθανόταν ότι τίποτα δε πήγαινε προς το καλύτερο. Οι εργάτες τον φώναζαν κοροϊδευτικά «ιεροκήρυκα» και τον ειρωνευόντουσαν. Μερικοί έμοιαζαν να τον συμπαθούν, όμως ακόμα κι αυτοί γελούσαν όταν προσπαθούσε να τους μιλήσει για το Θεό.

Την Τετάρτη το βράδυ ο Τσάρλυ ανυπομονούσε να δει τον Κοκκινομάλλη και να ξαναβρεί τους χριστιανούς φίλους του. Αναστέναξε. «Ευτυχώς που αυτή η δουλειά κρατάει μονάχα δυο βδομάδες», μουρμούρισε χωρίς να μιλά σε κάποιον συγκεκριμένα.

Ο Κοκκινομάλλης δεν είχε ακόμα φτάσει στην εκκλησία, κι έτσι ο Τσάρλυ κάθισε μόνος του (τοποθέτησε Τσάρλυ 30 και κύριο Λόγκαν 16). Ο κύριος Λόγκαν εξήγησε ότι αναπλήρωνε τον κύριο Μπράουν που ήταν άρρωστος. Αν ο κύριος Μπράουν δεν

καλύτερευε, τότε θα μιλούσε και την Κυριακή. Ο Τσάρλυ λυπήθηκε που ο δάσκαλός του ήταν άρρωστος, όμως του άρεσε να ακούει τον κύριο Λόγκαν.

Το μάθημα εκείνης της μέρας ήταν για τον Τιμόθεο, τον βοηθό του Παύλου (*πρόσθεσε Τιμόθεος 31*). Ο κύριος Λόγκαν είπε ότι ο Τιμόθεος ήταν πολύ νέος, όμως υπηρέτησε το Θεό με πιστότητα. Από τότε που ήταν μικρό παιδί ο Τιμόθεος είχε μάθει για την Αγία Γραφή από τη μητέρα του και τη γιαγιά του (*πρόσθεσε Βίβλο 32*). Ακολούθησε τον Παύλο σε ένα ιεραποστολικό ταξίδι και τον βοηθούσε όπου μπορούσε μοιράζοντας γράμματα και κάνοντας ό,τι χρειαζόταν ακόμα κι όταν ήταν επικίνδυνο. Ο Τιμόθεος πήγε ακόμα και στη φυλακή γι' αυτά που πίστευε. Καθώς περνούσαν τα χρόνια, του είχε γίνει τόσο απαραίτητος που ο Παύλος έγραψε: «Ελπίζω με τη βοήθεια του Κυρίου Ιησού να σας στείλω σύντομα τον Τιμόθεο, για να πάρω κι εγώ θάρρος μαθαίνοντας τα νέα σας. Γιατί κανέναν άλλο δεν έχω τόσο έμπιστο, που να φροντίζει πραγματικά για τα ζητήματά σας. Όλοι φροντίζουν να κάνουν αυτά που αρέσουν στον εαυτό τους κι όχι στον Ιησού Χριστό. Ξέρετε ότι ο Τιμόθεος απέδειξε έμπρακτα την αξία του? δούλεψε μαζί μου για τη διάδοση του ευαγγελίου και με βοήθησε όπως το παιδί τον πατέρα του. Ελπίζω να τον στείλω αμέσως.» (Προς Φιλιππησίους 2:19-23).

Ο Τσάρλυ ευχήθηκε να μπορούσε κάποιος να πει κάτι παρόμοιο και για εκείνον. Ήθελε να είναι καλός υπηρέτης του Ιησού Χριστού σαν τον Τιμόθεο.

Ο κύριος Λόγκαν είπε ότι ο Παύλος είχε γράψει στον Τιμόθεο «να μην τον καταφρονεί κανείς επειδή ήταν ακόμα νέος», δηλαδή να μη δίνει αφορμή σε κανένα να τον περιγελά γι' αυτά που πιστεύει απλώς επειδή ήταν νέος. Ο Τσάρλυ θυμήθηκε τον Τζο. Θα έπρεπε να δουλέψει σκληρά για να του αποδείξει ότι έπρεπε να τον παίρνει στα σοβαρά κι ας ήταν παιδί. Δε θα ήταν εύκολο.

Μετά θυμήθηκε το αγαπημένο εδάφιο του κύριου Λόγκαν: «Κι όταν κάνουμε το καλό, ας μην αποκάμουμε. Γιατί, αν αντέξουμε ως το τέλος, θα θερίσουμε τον καρπό στον κατάλληλο καιρό». (*Πρόσθεσε το εδάφιο 19*).

Όταν έφτασε η ώρα να προσευχηθούν, ο Τσάρλυ ανέφερε και πάλι τα χρήματα που χρειάζονταν αυτός και ο Κοκκινομάλλης για να πάνε στην κατασκήνωση. (*Αφαίρεσε όλες τις φιγούρες*).

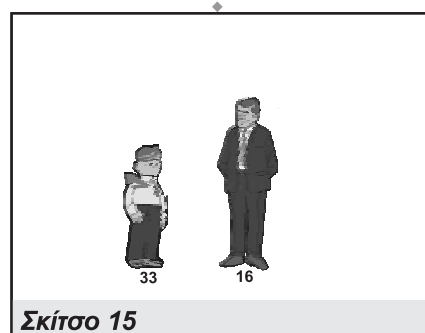
Μετά τη συνάθροιση ο Τσάρλυ στάθηκε για λίγο για να μιλήσει με τον κύριο Λόγκαν (*Τοποθέτησε Τσάρλυ 33 και κύριο Λόγκαν, 16*). «Πώς πηγαίνει το Θερινό Σχολείο;» ρώτησε ο Τσάρλυ. «Ήρθαν πολλά παιδιά;»

Ο κύριος Λόγκαν φαινόταν κουρασμένος. Του απάντησε μιλώντας αργά. «Ναι, Τσάρλυ, ήρθαν πολλά παιδιά, κι αυτό σημαίνει πάρα μα πάρα πολύ δουλειά. Τα αγόρια και τα κορίτσια του Σλόκαμ Άλνι στην πραγματικότητα δεν θέλουν να ακούσουν τίποτα και συνέχεια κοροϊδεύουν το Κοκκινομάλλη. Ο Κοκκινομάλλης δυσκολεύεται να τους μιλήσει επειδή γνωρίζουν όλα όσα έκανε παλιότερα. Έχει απογοητευτεί πολύ. Σκέφτεται μάλιστα να τα παρατήσει».

«Να τα παρατήσει! Δεν μπορεί να το κάνει αυτό!», ξέσπασε ο Τσάρλυ.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ

Πολλά αγόρια και κορίτσια αντιμετωπίζουν προβλήματα παρόμοια με αυτά του Τσάρλυ και του Κοκκινομάλλη. Κάποιες φορές οι άλλοι σας λένε ότι είστε πολύ μικροί, ότι

γνωρίζετε ελάχιστα και γι' αυτό δεν μπορείτε ακόμη να αποφασίσετε αν θα πρέπει να πιστέψετε στο Θεό. Κάποιες φορές απογοητεύεστε. Ξέρουμε όμως από την Αγία Γραφή ότι «και το παιδί ακόμα δείχνει με τις πράξεις του αν θα 'ναι τα έργα του αθώα και σωστά» (Παροιμίες 20:11). Έχεις αποφασίσει να είσαι ιεραπόστολος στους ανθρώπους που ξέρεις; Ο Θεός περιμένει από τους υπηρέτες Του να μην τα παρατούν, και τους δίνει τη δύναμη να συνεχίσουν ακόμα κι όταν αυτό είναι δύσκολο.